

Milí bratři a sestry, v dnešním vydání se opět ohlédneme zpět, a to nejenom na nedávné události, ale i na celý minulý rok. Přinášíme zprávy bratra faráře Phanaela Osweto a sestry předsedkyně rady starších Pavly Vlkové o činnosti našeho sboru pro výroční shromáždění naší náboženské obce. Při svém ohlednutí však stále máme mít na vědomí, že naše oči mají být upřeny na Pána Ježíše (Žd 12, 2).

Chceme-li žít, musíme se podívat.

Gn 12, 1–4a; Ř 4,1–5.13–17; J 3 1–17

Milí bratři a sestry, pokoj vám! Druhá neděle postní má název Reminiscere – to je Pamatuj – *Hospodine, pamatuj na své slitování, na své milosrdenství, které je od věčnosti...* (Ž 25, 6)

Ano, Hospodinovo milosrdenství je věčné. On miluje své stvoření a stále mu dává šanci na záchranu. Dnes jsme si v prvním čtení připomněli zaslíbení, které dostal Abraham, připomněli jsme si jeho víru, se kterou se pustil do neznáma v důvěře v Boha a v Jeho vedení. Také apoštol Pavel píše o Abrahamově víře, která mu byla počítána za spravedlnost. V evangelním čtení jsme se setkali s mužem, který byl přesvědčen o důležitosti skutků. Ale zaslíbení daná potomstvu Abrahamovu platí nejen těm, kdo stavějí na zákoně, ale i těm, kdo následují Abrahama vírou, je to spravedlnost z milosti.

Nikodém byl člen židovské rady, zřejmě už starší muž, byl to učený, uznávaný a bohatý farizej. Farizeové se snažili o přesné dodržování Zákona, snažili se popsat všechny nepředvídatelné situace, jen aby Zákon dodrželi. Byli přesvědčeni, že tak pomáhají svému národu v Božích očích, a byli na to patřičně hrdí. Nikodém studoval Zákon a dobře ho znal, také ho i vyučoval. Když se doslechl o Pánu Ježíši a Jeho činech, muselo ho to zaujmout. Jako zbožný farizeus očekával Mesiáše, věřil v Boží příchod a v nastolení nového řádu. Proto také očekával a hledal znamení, která by na tento příchod ukazovala. Zprávy o Ježíšovi mu daly důvod k přemýšlení. V té době už Pán Ježíš veřejně vystupoval, měl za sebou vyčištění chrámu

a spor s židovskými představiteli. Nikodém sebral odvahu jít se svými otázkami a pochybami za tím, kdo ho zneklidňoval a kdo jediný mu na ně mohl odpovědět. Jeho odvaha sice nebyla tak velká, aby se ptal veřejně, ale jeho touha znát pravdu velká byla, proto vyhledal Pána Ježíše v noci.

Nejprve připravil půdu pro rozhovor: „*Mistře, víme, že jsi učitel, který přišel od Boha. Neboť nikdo nemůže činit ta znamení, která činíš ty, není-li Bůh s ním.*“ (J 3, 2) Zajímavé je, že se neptá na zázraky, ale už přímo na znamení, vidí, že ukazují k Bohu, a připravuje se na diskuzi. Pán Ježíš mu však neodpovídá přímo. Hledí na něho a čte v jeho nitru. Ve své nekonečné moudrosti před sebou vidí člověka, který hledá pravdu. Ví, proč za ním přišel, a chce ho utvrdit v přesvědčení, které v něm začínalo klíčit. Proto přechází přímo k věci: „*Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží.*“ (J 3, 3)

Nikodém přišel za Ježíšem a myslel si, že s Ním bude diskutovat. Ježíš mu však hned odhalil základní pravdu. Člověk nepotřebuje ani tak teoretické znalosti a vědomosti, jako duchovní znovuzrození. Uspokojení lidské zvědavosti není tak důležité. To, co doopravdy potřebujeme, je nové srdce. Dříve než budeme schopni pochopit nebeské věci, musíme přijmout nový život od Boha. Pokud nenastane tato změna a neuvidíme všechno v Božím světle, nemá význam hovořit s Pánem Ježíšem o Jeho moci a poslání.

Nikodém znal pojem znovuzrození. Pohané, kteří přijali židovské náboženství, byli často přirovnáváni k novorozencům. Ale on byl rozený Izraelec a považoval svůj podíl na Božím království za naprosto samozřejmý, tak ho musela tato slova zarazit, možná i popudit. Proto se ironicky ptá: „*Jak se může člověk narodit, když už je starý? Nemůže přece vstoupit do těla své matky a podruhé se narodit.*“ (J 3, 4) Ale Pán Ježíš potvrzuje: „*Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího. Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch. Nediť se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu.*“ (J 3, 5–7)

Nikodém věděl, že Kristus má na mysli křest vodou a obnovu srdce Božím duchem. Znal Davidovu modlitbu „*Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha.*“ (Ž 51, 12) Znal Ezechiellovo proroctví, kde Bůh zaslíbil: „*A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstraním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich.*“ (Ez 36, 26–27)

Nikodém tyto výroky znal, ale teprve nyní začínal chápat jejich význam. Viděl, že ani to nejprísnejší zachovávání zákona ve vnějších projevech nemůže člověku zajistit vstup do nebeského království. Z lidského pohledu žil spravedlivě a počestně,

v přítomnosti Pána Ježíše však cítil, že nemá čisté srdce a jeho život není ani zdaleka svatý. Změnu může přinést jen působení Ducha svatého. A Pán Ježíš ještě pomáhá Nikodémovi k pochopení příkladem: „*Vítr vane, kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.*“ (J 3, 8)

Vítr nevidíme, a přesto o něm víme, cítíme ho, vnímáme ho, slyšíme ho v šumění větví, listů. Někdy je jemný jako vánek, jindy je mocný jako víchř. Nevíme, kde se vzal a kam se ztrácí. Stejně tak působí i Duch svatý na lidské srdce. O jeho působení se nedá říci nic víc než o pohybech větru. Někdy je jemné, někdy mocné. Někdy pomalu, jindy rychle ovlivňuje člověka a přivádí ho ke Kristu. Když se mu otevřeme a necháme ho, aby se zmocnil našeho srdce, změní se celý život. Člověk se zbavuje hříšných myšlenek, zřídá se zlých skutků; na místo hněvu, závisti a hádek nastupuje láska, pokora a pokoj. Smutek se mění v radost a ve tváři se zrcadlí nebeské světlo. Nikdo nevidí ruku, která pak nadlehčuje břemeno života, ani světlo, které sestupuje z nebeských dvorů. Odevzdá-li se člověk s vírou Bohu, Bůh mu požehná. Síla, kterou lidské oko nevidí, přetváří člověka v novou bytost k Božímu obrazu.

Nikodém zatoužil po novém životě z Ducha a ptá se: „*Jak se to může stát?*“ (J 3, 9) Ježíš mu odpověděl: „*Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný. Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.*“ (J 3, 14–16)

To už Nikodém znal (4 M 21, 6–9). Symbol vyvýšeného hada mu pomohl pochopit Spasitelovo poslání. Když Izraelci umírali na uštknutí jedovatých hadů, přikázal Hospodin Mojžíšovi, aby vyrobil měděného hada a vyvýšil ho uprostřed shromážděného lidu. Potom bylo všem oznámeno, že kdo se na hada podívá, bude žít. Lidé dobře věděli, že had sám o sobě jim pomoci nemůže. Izraelci nemohli pro uzdravení svých ran udělat nic jiného než projevit víru v Boží dar. Měli se podívat, a potom mohli žít. Možná, že někteří Izraelci uštknutí hadem zaváhali a hned se nepodívali. Možná, že se ptali, jakou moc může mít měděný symbol. Možná se dožadovali nějakého rozumného vysvětlení. Žádného se však nedočkali. Museli přijmout Boží slovo tak, jak jim je Mojžíš předkládal. Nepodívat se znamenalo zahynout. Ve sporech a nekonečných diskuzích člověk světlo nenajde. Chceme-li žít, musíme se podívat. Nikodém přijal Ježíšovo poučení a vzal si je k srdci. Začal zkoumat Písmo jinak – ne proto, aby o něm mohl učeně hovořit, ale proto, aby mohl duchovně žít. Nechal se vést Duchem svatým a začal chápat nebeské království.

I dnes jsou tisíce lidí, kteří se potřebují poučit z příkladu vyvýšeného hada stejně jako Nikodém.

Doufají, že zachováním Božího zákona si získají Boží přízeň. Když slyší, že se mají podívat na Ježíše a věřit, že jedině Jeho milost je může zachránit, ptají se: „*Jak se to může stát?*“

Tak jako Nikodém musíme být i my ochotni začít nový život. Kromě Krista totiž „*není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni*“ (Sk 4, 12). Vírou přijímáme Boží milost, ale víra není naším Spasitelem. Sama o sobě nic neznamená, je jen rukou, jíž se chytáme Krista, když si přivlastňujeme Jeho zásluhy – jediný lék proti hříchu. Bez pomoci Božího Ducha nejsme schopni ani činit pokání. Písmo o Kristu říká: „*Toho Bůh vyvýšil jako vůdce a spasitele a dal mu místo po své pravici, aby přinesl Izraeli pokání a odpuštění hříchů.*“ (Sk 5, 31) Pokání i odpuštění přichází od Krista.

Jak tedy můžeme být spaseni? „*Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti,*“ tak byl vyvýšen Syn člověka a každý, kdo byl podveden a uštknut hadem, na Něho může hledět a žít. „*Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa.*“ (J 1, 29) Světlo kříže zjevuje Boží lásku. Ta nás přitahuje k Bohu. Pokud se jí nevzpíráme, dovede nás ke kříži a my s lítostí v srdci vyznáme hříchy, které ukřižovaly našeho Spasitele. Boží Duch v nás pak skrze víru probudí nový život. Své touhy a myšlenky budeme podřizovat Kristově vůli. Dostaneme nové srdce a novou mysl podle Ježíšova obrazu, neboť On v nás probouzí ochotu cele se Mu podřídít. Pak budeme mít Boží zákon zapsaný ve své mysli a ve svém srdci a spolu s Kristem budeme moci říct: „*Plnit, Bože můj, tvou vůli je mým přáním, tvůj zákon mám ve svém nitru.*“ (Ž 40, 9)

V rozhovoru s Nikodémem Ježíš odhalil plán spasení i své poslání ve světě. Nikdy jindy už tak podrobně nepopsal to, co se musí stát se srdcem každého, kdo chce být dědicem nebeského království. Hned na počátku svého působení zjevil tuto pravdu velice vnímavému člověku, členovi velerady a učiteli lidu. Vůdcové Izraele však Jeho světlo nepřijali. Nikodém skryl pravdu ve svém srdci, takže celé tři roky nenese téměř žádné ovoce.

Ale Ježíš dobře znal půdu, do které zasel semeno pravdy. Slova, která řekl v noci jednomu muži, nebyla zbytečná. Nějakou dobu se Nikodém ke Kristu veřejně nehlásil, sledoval však Jeho život a přemýšlel o Jeho učení. V Janově evangeliu je další zmínka o tom, jak ve veleradě zmařil záměry kněží, kteří Kristu usilovali o život. (J 7, 44–52).

Poslední zmínka o Nikodémovi je J 19, 18–39: *Josef z Arimatie, který byl Ježíšovým učedníkem, ale pro strach před Židy jen tajným, požádal potom Piláta, aby směl sejmut Ježíšovo mrtvé tělo, a Pilát mu to dovolil. Přišel tedy a sňal jeho tělo. Dostavil se tam pak také Nikodém, ten, který k němu přišel jednou v noci, a měl s sebou směs myrhy a aloe, asi sto liber. Pak vzali Ježíšovo tělo a zavinuli ho s těmi vonnými*

věcmi do pruhů plátna, jak je u Židů ve zvyku pohřbívat.

V této poslední zmínce vidíme, že Nikodém Ježíše bedlivě sledoval, že mu odpovědi, které kdysi dostal, stále vrtaly hlavou. Tím, že Ježíše pochovává, riskuje svoji pověst, protože pohřeb konali jen blízcí – což zajisté farizeové nebyli. Přesto Nikodém jde a Krista pochová. Celý paradox Ježíšova pohřbu tak, jak jej popisuje Jan, je v tom, že Ježíše snímají z kříže a poté nesou do hrobu dva cizí muži – tajný učedník Josef a vlastně polo-tajný hledač Nikodém. Oba patří k náboženským představitelům Izraele a tím k Ježíšově opozici. Oba s tím, co se stalo, nesouhlasili a vnitřně se s rozhodnutím Ježíše ukřižovat neztotožnili. Ježíšovi učedníci se ale rozprchlí, proto se pohřbu ujímají jiní, a to z řad, kde bychom to čekali nejméně. Nicméně takto to někdy je – Pán Bůh si používá ty, které bychom nečekali. Zde si použil ty, kdo nedali na mínění davu, kdo se nechali oslovit Kristem a vyjádřili to skutkem lásky.

Kéž bychom i my měli vždy odvahu hledat pravdu a s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle (Žd 12, 2), být Jeho statečnými učedníky. K tomu nám dopomáhej Bůh Duchem svým svatým. Amen.

*Jarmila Chytilová, kázání na druhou postní neděli
12. března 2017*

Duchovní zpráva

Sestry a bratři, po roce se opět scházíme k výročnímu shromáždění. Od nás, kteří sloužíme v těle, jsou očekávány zprávy o tom, co se odehrálo v uplynulém roce 2016. Děkuji Pánu Bohu, s Jehož pomocí jsme vám mohli opět sloužit a vykonat v našem sboru hodně aktivit.

Máme za sebou pozeňnaný rok, protože bez ohledu na mnoho těžkostí, kterým každodenně čelíme v našich životech, rodinách a na pracovištích, jsme zůstali Bohu věrní a pokračujeme na cestě s Kristem, naším Spasitelem a Vykupitelem.

Apoštol Pavel nám připomíná, že není nic, co by nás mělo oddělovat od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši našem Pánu (Ř 8, 39). To, že zůstáváme věrní, znamená, že kráčíme dál i v těch okamžicích našich životů, kdy se cítíme skleslí a zkroušení. Dál postupujeme kupředu, pozvedáme své hlavy a uchováme si naději pro věci, které nás očekávají v království nebeském.

I vloni pravidelně probíhaly sborové aktivity. Jsem rád, že jsme se jako každý rok mohli zúčastnit ekumenických bohoslužeb v rámci Aliančního týdne modliteb. Poté vznikl nápad na pravidelná setkávání farářů – ti se scházejí každý měsíc na modlitbu i sdílení. Dalšími ekumenickými programy byly Světový den modliteb v Českobratrské církvi evangelické a ekumenická bohoslužba k uctění památky Mistra Jana Husa u nás.

V červenci jsme jako každý rok jeli se slánským sborem na sborovou dovolenou, tentokrát stejně jako v předchozím roce do Blanska.

Probíhaly také další pravidelné programy – setkávání ve skupinách; jmenovitě: setkávání mužů, setkávání žen, skupinky dětí včetně mimiškolky, setkávání mládeže a pobožnosti v Domově seniorů v Kladně. Tato setkávání pro nás byla průběžným zdrojem inspirace a povzbuzením ve víře.

Je nezbytné zmínit, že se pravidelně každou středu koná biblické studium spojené se sdílením. Když chceme být v něčem dobří, musíme se o tom něco dozvědět a naučit. Náš růst jako věřících spočívá v tom, že stále lépe poznáváme Boží Slovo. Pokud nás něco zajímá nebo něco považujeme za důležité, seženeme si o tom informace. Nemyslím tím informace ve smyslu vědomostí, ale informace, podle kterých si vytváříme svůj názor na svět a které formují náš žebříček hodnot.

V tomto sboru jsou ti, kteří už dlouho chodí na biblické studium a určitě z toho získali hodně. U nevěřícího člověka stojí jako první na žebříčku hodnot nejspíš rodina, zkušenosti, škola a další věci. Když jsme ale uvěřili, setkali jsme se s Bohem, který nám zjevuje svoji představu o světě a svůj žebříček hodnot.

Když tedy žijeme s Bohem, je namístě, abychom všichni vynakládali čas, energii a prostředky na to, abychom se o Něm pořád něco dozvídali. Proto vás vyzývám, abyste si našli čas a zúčastňovali se biblického studia. Abychom byli náležitě připraveni ke každému dobrému činu, potřebujeme dobře poznat Boží Slovo – a na to nestačí jen nedělní kázání, ale je třeba i další setkávání nad Písmem.

Moje duchovní zpráva předkládá shrnutí toho, co se ve sboru děje, i toho, co se má zlepšit. Velký dík patří vám všem, kteří podporujete život našeho sboru svými modlitbami, vytvářením přátelské a otevřené atmosféry. V případě, že máte zájem o podrobnější informace, není lepší příležitosti než se zúčastnit sborového života.

Váš farář Phaniel Osweto

Zpráva předsedkyně rady starších

Milí sourozenci v Kristu, před zpracováním své zprávy jsem jednak přečetla tu Phanielovu, jednak tu svoji loňskou. Myslím, že náš pastor zmínil dvě velmi potřebné věci pro růst sboru:

- budování společenství, a to na biblických základech, na dobré znalosti Božího slova a jeho studování;
- navazování a posilování vazeb s ostatními křesťany v Kladně.

K prvnímu bodu dodám jen to, že jde vždy o stanovení priorit. Je jasné, že současná doba klade vysoké nároky na ty, kdo jsou zapojeni do pracovního procesu, ať jsou mladí, nebo ne. Skloubit starost

o rodinu a práci je náročné. Někdy se nám zdá, že to ani nejde. A tak musíme volit, stanovit priority. Rozhodnout se, co „obětujeme“. Na poslední biblické hodině jsem slyšela vyznání několika starších sester, jak důležité pro ně je středeční sborové setkání při sdílení a nad Písmem. Dnes si připravujeme my, kteří ještě máme relativně dostatek sil a kteří volíme, čemu je věnujeme, svoje stáří. Na nás záleží, jestli potom budeme mít „kam chodit na biblické a sdílení“, tedy do společenství Božího lidu a k slyšení Božího slova. Teď k bodu druhému. To, že se setkávají faráři kladenských církví, a to včetně katolíků, vnímám jako velkou Boží milost a požehnání. Předpokládám, že nás to má upevnit a více k sobě přiblížit, abychom jako Kristovci nezklamali, přijdou-li těžší časy. Těší mě, že se rozrůstá formální i neformální „ekumena“, setkáváme se s členy jiných denominací nejen při různých oficiálních akcích, ale i při výletech, zpívání – a to nejen dospělí, ale i děti. Ráda bych, aby se dnešní děti z kladenských křesťanských rodin znaly, a budu pokračovat v praktické podpoře této myšlenky. Vloni jsem ve zprávě zmiňovala hlavně záměr pracovat s rodinami a jejich dětmi i odhodlání pomáhat jim nést zodpovědnost za celkové duchovní směřování rodiny i jeho každodenní praktické naplňování. Podle svých možností jsme v našem sboru dětem za vydatné pomoci rodičů poskytovali křesťanské vzdělávání a měli na paměti i důležitost budování vztahů mezi nimi. Jsem ráda, že se rodiče i další pomocníci ochotně ujali vedení nedělních skupinek i dětského programu v létě. Toto bychom rádi zachovali i do budoucna. Navíc letos (2017) vznikla potřeba zavést i skupinky školních dětí, kde bude pomoc rodičů také velmi vítaná.

Vloni jsem také zmínila své přesvědčení, že čas, který nám Pán pro službu dává, bychom měli napřít více „dovnitř sboru“. O to se snažila a snaží celá rada starších, která se pravidelně schází jednou za dva týdny. Věnuje se jak zásadním otázkám, tak spoustě organizačních a provozních záležitostí. Kromě jiného se podařilo uvést do důstojného stavu kolumbárium, uspořádat velmi kvalitní přednášky a udělat spoustu dalšího, o čem uslyšíme v následujících příspěvcích. Děkuji všem členům rady za velkou obětavost a horlivost v práci na Božím díle.

Na konci příspěvku, nikoli však s menším významem, bych ráda poděkovala bratru faráři Phanuelovi za houževnatost a odvalu, se kterými vstupuje do všech každodenních duchovních zápasů, dále pastoračním asistentkám – Vilmě, která v roce 2016 práci pastorační asistentky ukončila, a Stáně – za jejich dlouholetou a obětavou práci. Děkuji i Jarmile za nesamozřejmou samozřejmost, s jakou se i po ukončení práce pastorační asistentky věnuje sborovým záležitostem. Děkuji také nové pastorační asistentce Daně za ochotu pracovat na Božím díle i jejímu muži za velkou podporu, bez které by těžko mohla tuto práci dělat. Děkuji i všem ostatním, kteří v tomto sboru

nezištně pomáhají, i těm, kteří více než svým časem mohou přispět finančními prostředky. Všem přeji zdraví, sílu a Boží požehnání do dalších úkolů, ať už jsou jakékoli povahy.

Pavla Vlková

Ze života sboru

V pátek 10. února začala opět naše biblická škola přednáškou Dr. Petra Melmuka, faráře ČCE v Telči a externího spolupracovníka HTF UK, na téma **Synové Izákovi, literární, historický a teologický pohled**.

V neděli 12. února byla **dětská bohoslužba**. Děti se aktivně zapojily čtením biblických textů i modlitbami. Kázání na téma „Dejme Bohu, co máme“ měla sestra Pavla Vlková.

V neděli 19. února při bohoslužbě bratr farář požehnal všem **narozeným v únoru** a po bohoslužbě jsme

poseděli při občerstvení na prodloužené, na začátku opět s prskavkou pro oslavence.

V neděli 26. února jsme vzpomínali na ty, kteří se zde scházeli k bohoslužbám, byli násilně odvezeni a již se nevrátili. **Přečtením desítek jmen** na každém z více než dvaceti archů jsme připomněli všech 1502 žen, mužů a dětí ze dvou transportů „Y“ a „Z“ vypravených z Kladna ve dnech 22. a 26. února 1942, kteří se stali obětí holocaustu.

První březnový pátek jsme se zúčastnili **Světového dne modliteb**. Program připravili křesťané z Filipín na téma „Jsem k vám snad nespravedlivý?“ Ekumenické setkání se konalo v modlitebně Církve

bratrské, kázáním posloužil bratr Daniel Kaleta, liturgie se aktivně účastnily i naše sestry z mládeže.

V sobotu 11. března měla **klukovská skupinka** výlet do okolí Kladna a po návratu ještě v kostele menší soustředění s povídkami a hrami.

V neděli 19. března odpoledne měly děti svůj **maškarní rej** s tancem a hrami, který se konal v prostorách ČCE. Pestrý program pro ně připravily naše sestry Dana Klozbergová, Pavla Vlková a Renata Chytilová. Sešly se děti z obou církví a své odpoledne si pěkně užily. Každé si odneslo kromě hezkého zážitku i malý dárek pro radost.

Také **dívčí skupinka** se povedla. Dívky se sešly ve středu 22. března doma u sestry Kamily. Kromě povídky tvořily a pekly muffiny, na kterých si pak pochutnaly.

V sobotu 25. března pokračovala biblická škola další přednáškou. **O Kainovi a Ábelovi** velice zajímavě

vyprávěla Dr. Hana Tonzarová, odborná asistentka HTF UK.

V neděli 26. března při bohoslužbě byl do sboru s pozhledáním **přijat bratr David Danielčák**. Z jeho rozhodnutí stát se členem máme velkou radost. Již delší dobu se účastní sborových aktivit a je platným pomocníkem při brigádách i při práci s dětmi, naši čtenáři se s ním již potkali i na stránkách Nahoru. Kéž ho Pán vede dál cestou života.

Po bohoslužbě pak následovalo **výroční shromáždění**, jehož hlavní zprávy jsou součástí tohoto zpravodaje.

Jarmila Chytilová

Krátká historka o zlomené ruce

Nedávno měl náš Daniel zlomenou ruku. Hodně lidí se ho ptalo „Co jsi dělal?“. Asi čekali nějaké vyprávění o zlobení, řádění a neposednosti. Pravda však byla taková, že ho ze vzteku praštil spoluhráč floorbalkou do ruky takovou silou, až mu ji zlomil. Shodou okolností to byl bráchův spolužák. Jeli jsme do nemocnice a pak ještě s mokrou sádrovou do školy nahlásit úraz. Zlobivec byl známá firma a do školy preventivně nešel, protože tušil průšvih.

Byla jsem opravdu naštvaná, protože zlomená ruka, to už není jen klukovina. Daniela to dost bolelo, ale naštěstí to byla jednoduchá zlomenina s vyhlídkou, že se do 3 týdnů zahojí. Odpoledne nás čekalo překvapení. Někdo zvonil, a když jsem šla otevřít, stál ve dveřích zlobivec i s maminkou. Velice se omlouval, že to neměl dělat, že ho to moc mrzí. Dokonce přinesl malý dárek. Omluvil se i Oliverovi za to, co provedl jeho bráchovi.

Co se dalo dělat? Ruka byla zlomená, s tím jsme nic nenadělali. To se nedalo změnit. Tak jsme se dohodli s Danielem, že až se ho někdo zeptá: „Jak se ti to stalo?“, tak odpoví: „Udělal mi to Vojta, ale už se mi omluvil a já jsem mu to odpustil.“

Nemá cenu se trápit tím, co se stalo, a tím, co už se nezmění. Důležitější je litovat a omluvit se, důležitější je odpustit. A to nejen v případě zlomenin.

Dagmar Almadová

WM. Young „Eva“

Je zřejmé, že William. Paul Young si nijak zvlášť nebudoval kariéru spisovatele. Byl poslán. Narodil se na Nové Guineji kanadským rodičům misionářům. Dětství prožil u kmene domorodců s vyspělostí doby kamenné. I jeho další léta byla poznamenána krutostí, i když už civilizovaného světa. Vytváří si svůj svět, svoji víru, snaží se protlouci životem, ale často selhává a uzavírá se do sebe. Ve věku 38 let prochází těžkou krizí. Rozhoduje se, zda půjde cestou poznání pravého milosrdného Boha, nebo zvolí smrt. Dalších 11 let pracuje na vztahu s Bohem a získává sebe i své blízké zpět. Pro svých 6 dětí píše knihu „Chatrč“. Chce je seznámit se svým pohledem na Boha. Jeho přátelé prosadí publikaci této knihy, která má překvapivý úspěch. Young píše dál. V sobě nese životní zkušenosti, o které se chce podělit.

Čtenářům se dostává do rukou již třetí kniha, která nese název „Eva“. Autor říká, že nejde o napsání knihy, ale o tvůrčí proces, plný otázek po smyslu života a hledání odpovědí, který trval čtyřicet let. Děj začíná velmi dramaticky a čtenář si může myslet, že snad půjde o detektivku.

Lili, hlavní postava románu, ztělesňuje lidskou bídu a beznaděj. 14letá dívka se stala lidským odpadem. Ale ještě tu byla poslední jiskřička života a tu bylo možno vzkřísit. Nyní nastává boj o obnovu lidské důstojnosti, lásky a hledání smyslu života. Bez Boha to nejde. Prostřednictvím Lili se stáváme svědky Stvoření, sledujeme Adama a Evu, jejich vztah s Bohem i jejich selhání. Příběh se odehrává stylem, který nacházíme u C. S. Lewise nebo Tolkiena. Obklopující postavy jsou tajemné, nedefinovatelné a vtahují nás do osobní blízkosti. Příběh potvrzuje skutečnost, že pro Boha jsme jedinečným uměleckým dílem.

Děj knihy ke mně promlouval osobně a jsem si jista, že též osloví každého čtenáře, obohatí jeho víru a prohloubí jeho vztah s Bohem.

Anna Lukavská

Připravované akce

Koncert sefardských písní v podání Jany Lewitové: v sobotu 22. dubna od 18 hod.

Dětská bohoslužba 30. dubna

Svátek matek v neděli 7. května

Manželské odpoledne v neděli 14. května

Bohoslužba 21. května, kterou bude sloužit sestra vikářka Mgr. Jarmila Kučerová

Noc kostelů v pátek 9. června od 19 do 22 hod.

Dětské odpoledne v Roztokách v neděli 11. června

Sborová soustředění

Svatodušní: v sobotu 27. května bude spojené s výletem do Peruce

Vodácký víkend 2017: Sjezd Berounky 16.–18. června

Sborová dovolená: 5.–12. srpna Stráž nad Nežárkou

Podzimní: v sobotu 7. října s přespáním do neděle v Domě rodin Kolpingovy rodiny ve Smečně

Velikonoční bohoslužby

Čt 13. 4. Zelený čtvrtek v 17 hod. – sejdeme se kolem stolu v Komenského síni, připomeneme si poslední večeři Pána Ježíše

Pá 14. 4. Velký pátek v 15 hod. – budeme číst pašije, po nich zazní duchovní hudba

So 15. 4. sederová večeře v 15 hod. ve Slaném (zájemci ať se hlásí sestře Ivaně Doubravové)

Ne 16. 4. Hod Boží velikonoční v 9 hod. – bohoslužbou oslavíme vzkříšení našeho Pána, po ní bude prodloužená s oslavou narozenin

Pravidelná setkání ve školním roce

Neděle 8:15 hod. modlitební skupinka
9 hod. bohoslužba s péčí o děti

Pondělí 15 hod. setkání v Domově pro seniory
17 hod. ženská skupinka (lichý týden)
17 hod. mužská skupinka (lichý týden)

Úterý ženská skupinka domácí – dle domluvy

Středa 16:45 hod. sdílení a modlitby
17:45 hod. biblická hodina

Pátek 10 hod. mimiškolka (lichý týden)
15 hod. mládež (lichý týden)

Křesťanská poradna (ve školním roce)

je otevřena každou středu od 15 do 16:30 hod.

Otevřený kostel

je k dispozici každou středu od 15 do 16:30 hod.

Úřední hodiny

pro vyřízení potřebných záležitostí jsou ve čtvrtek od 9 do 11 hod. a ve středu od 15 do 16:30 hod.

Toto Nahoru, další zprávy, nedělní kázání, aktuality i fotografie naleznete na našem webu <http://ccshkladno.unas.cz>

Datum vydání: 7. dubna 2017

Red. rada: J. Chytilová, S. Jurek, P. Osweto, P. Vlková, M. Vlková

Neoznačené příspěvky připravila redakční rada.